

Dana Hamios tale i anledningen af Europa-Parlamentsvalget

Taler

Dana Hamio
Aktiv, Mino Ung København

Dato

9. juni 2024

Sted

Demokrati Garagen

Jeg betragter generelt mig selv som et meget optimistisk menneske. En optimistisk aktivist. Det er min optimisme, der giver mig mit håb for en bedre fremtid. Nogle ville måske mene, at det er lidt naivt. Men det er den, der holder mig oppe i mødet med en uretfærdig verden med ulighed og ubalance.

Men hvis jeg skal være helt ærlig over for jer, så er det svært at bevare optimismen her for tiden. Faktisk de sidste 8 måneder. Mit optimistiske mærkat begynder at gå op i hjørnerne, når vi nærmer os et valg. Lidt ligesom et navneskilt efter et par timer. Og jo længere vi kommer ind i en valgperiode, jo mere begynder det mærkat at krølle sammen. Til sidst falder det helt af.

Det bliver erstattet af pessimisme. I takt med at jeg ser valgplakaterne på gaderne, delevnlige instagram opslag med fængende overskrifter på mit feed og politikere der kaster hinanden under bussen i håb om at få flest mulige stemmer ... jo mere fyldes jeg af håbløshed, bekymring, fortvivlelse.

Jeg bliver til pessimisten, der frygter, at man kæmper forgæves.

I en kort stund når jeg endda at tænke fuck det hele, det kommer ikke til at ændre noget. man kan ligeså godt bare stemme blankt.

Men så, midt i min pessimisme, minder jeg mig selv om noget afgørende. For selvom det kan føles som om vores stemmer ikke betyder noget, så er det præcis det, de gør. Vores stemmer er vores magt. Vores stemmer er vores mulighed for at forme fremtiden. Og uden vores stemmer, er vi uden magt.

Vi skylder hinanden at stemme. Vi skylder dem uden stemme-ret at stemme. Vi skylder vores demokrati at stemme.

...

Men hvad betyder det at stemme? Betyder det at sætte et kryds på et alt for stort valgkort på valgdag? Eller betyder det også at bruge sin stemme for at kæmpe for retfærdigheden året rundt? Betyder det at stille spørgsmålstejn til samfundet og kræve bedre løsninger fra vores ledere?

Er det nok at blive vant til en politisk kultur, der svigter de svageste? En kultur der prioriterer kortsigtede løsninger over langsigtet retfærdighed?

Skal vi som samfund acceptere, at de mest sårbare bliver glemt? Sårbare mennesker, der alt for ofte bliver trådt på, så andre kan nå længere på deres bekostning. Er det et samfund, vi ønsker at være en del af? Er det et demokrati værdigt?

Men jeg forstår også godt, at man hurtigt kan føle sig magtesløs. Jeg kan føle mig magtesløs, når jeg tænker på vores regering. På sårbare mennesker i verden. Når jeg tænker på Palæstina.

Og selvom det er nemt at lade magtesløsheden og pessimismen overtage mine følelser, så mærker jeg også mit håb.

Mit håb er ikke hos politikerne - og det er uanset om de har indflydelse ved Christiansborg eller ved Europa-Parlamentet. Dem vil jeg fortsat være skeptiske overfor.

Mit håb kommer tilbage, når jeg mærker mobilisering af folket. Når jeg ser på jer, der sidder her i dag. Når mine veje krydser ildsjæle, der nægter at ti' stille i mødet med uretfærdighed.

Når jeg ser universitetsstuderende, der kræver forandring ved at sætter teltlejre op, ved at sultestrejke.

Det er når jeg ser unge mennesker, der deltager i den offentlige debat, selvom den kan være brutal og ubarmhjertig.

Det er denne mobilisering, denne nægtelse af at tie stille, der tænder mit håb igen. Det er bevidstheden om, at vi, som folk, har magten til at skabe forandring. Hver eneste stemme, hver eneste handling, hver eneste person, der står op for retfærdighed, bidrager til den verden, vi ønsker at se.

Så lad ikke pessimismen og magtesløsheden tage over. Husk, at håbet og handlingen starter med hver enkelt af os.

Sammen kan vi gøre en forskel, sammen kan vi skabe den forandring, vi ønsker at se i verden.

Sammen kan, skal og må vi bruge vores stemme.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

EU

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dana-hamios>